

REPUBLIKA
SLOVENIJA
UPRAVNO
SODIŠČE

I U 735/2022-17

SODBA
V IMENU LJUDSTVA

Upravno sodišče Republike Slovenije je po višjem sodniku dr. Damjanu Gantarju kot sodniku posamezniku

v upravnem sporu tožeče stranke: **JAVNO PODJETJE LJUBLJANSKA PARKIRIŠČA IN TRŽNICE, d.o.o.**, Kopitarjeva ulica 2, Ljubljana, ki jo zastopa Odvetniška družba Neffat, o.p., d.o.o., Miklošičeva 18, Ljubljana, zoper toženo stranko: **REPUBLIKA SLOVENIJA**, ki jo zastopa Informacijski pooblaščenec, Dunajska cesta 22, Ljubljana,

zaradi **dostopa do informacij javnega značaja**,

o **tožbi** zoper odločbo Informacijskega pooblaščenca št. 090-88/2022/10 z dne 28. 4. 2022,

dne 29. januarja 2024

RAZSODILO:

- I. Tožba se zavrne.
- II. Vsaka stranka trpi svoje stroške postopka.

OBRAZLOŽITEV:

1. Tožeča stranka je kot prvostopenjski organ s svojo odločbo zavrnila zahtevo prosilca Domna Saviča za dostop do evidence nadzornih kamer na posameznih lokacijah območja Mestne občine Ljubljana, ki so pod nadzorom tožeče stranke, ter za dostop do informacij o tipu in blagovni znamki teh kamer. Pri svoji odločitvi se sklicuje na izjemo iz 3. točke prvega odstavka 6. člena Zakona o dostopu do informacij javnega značaja (v nadaljevanju ZDIJZ), ki se nanaša na varstvo osebnih podatkov. Evidenca video-nadzornega sistema vsebuje osebne podatke tistih, ki so opravili pregled posameznih video posnetkov, praviloma gre za policiste oziroma za uradne osebe, ki vodijo prekrškovni oziroma (pred)kazenski postopek. Sporočanje osebnih podatkov uradnih oseb bi lahko vodilo do neposrednega maščevanja ali do nedovoljenih poizkusov vplivanja storilcev na te točno določene uradne osebe. Nadalje se tožeča stranka sklicuje tudi na izjemo iz 6. točke prvega odstavka 6. člena ZDIJZ, ki določa, da organ prosilcu zavrne dostop do zahtevane informacije, če se zahteva nanaša na podatek, ki je bil pridobljen ali sestavljen zaradi kazenskega pregona ali v zvezi z njim, ali postopka s prekrški, in bi njegovo razkritje škodovalo njegovi izvedbi. Vpogled organov pregona v predmetno evidenco je podan na podlagi dejstva, da je bila policiji oziroma prekrškovnemu organu naznanjena storitev prekrška oziroma kaznivega dejanja. Vpogled v evidenco pomeni, da je postopek pregona v začetni fazi, ki je za uspešno odkrivanje storilcev kaznivih dejanj in prekrškov ključnega pomena. Tožeča stranka se sklicuje tudi na izjemo iz 2. točke prvega odstavka 6. člena ZDIJZ, ki določa, da se prosilcu zavrne dostop do zahtevanih informacij, če se zahteva nanaša na podatek, ki je opredeljen kot poslovna skrivnost v skladu z zakonom, ki ureja gospodarske družbe. Podatki o tipu in blagovni znamki kamer ter oznaka kamere predstavljajo podatke, ki so pri tožeči stranki opredeljeni kot poslovna skrivnost iz razloga zagotavljanja učinkovite in vzdržne informacijske varnosti podatkov, vse z namenom preprečevanja nepooblaščenih nezakonitih in zlonamernih vdorov v opremo in informacijski sistem. Z vdorom v informacijski sistem lahko nastanejo za tožečo stranko težke in obsežne posledice.
2. Prosilec se je zoper prvostopenjsko odločbo pritožil, drugostopenjski organ pa je pritožbi ugodil in prvostopenjsko odločbo odpravil ter odredil, da mora tožeča

stranka prosilcu v roku 31 dni od prejema odločbe v elektronski obliki posredovati seznam lokacij kamer, seznam kamer z IP naslovi in tipi kamer 1.pdf in seznam kamer z IP naslovi in tipi kamer 2.pdf.

3. Tožena stranka ugotavlja, da v zadevi ni sporno, da tožeča stranka z zahtevanimi informacijami razpolaga in da izvirajo iz njenega delovnega področja ter se nahajajo v materializirani obliki. Po pregledu dokumentacije se je tožena stranka prepričala, da v njej ni podatkov, ki po členu 4(1) Splošne uvedbe o varstvu podatkov ustrezajo definiciji osebnega podatka. Prosilec takih podatkov ni zahteval in je izrecno izpostavil, da ga zanimajo blagovna znamka, tip in lokacija kamer. Sklicevanje na izjemo varstva osebnih podatkov je neutemeljeno. Za obstoj izjeme iz 6. točke prvega odstavka 6. člena ZDIJZ morata biti podana dva pogoja in sicer, da je bil podatek pridobljen ali sestavljen zaradi kazenskega pregona ali v zvezi z njim in da bi razkritje informacije škodovalo izvedbi postopka. Tožena stranka je ugotovila, da sama navedba, da tožeča stranka prejme povprečno dnevno 5 – 10 zahtev organov pregona za vpogled v predmetno evidenco in za posredovanje posnetkov, ne zadostuje za končni sklep, da so zahtevani podatki, to je blagovna znamka, tip in lokacija kamer, podatki, ki so pridobljeni ali sestavljeni zaradi kazenskega pregona ali v zvezi z njim. Prosilec svoje zahteve niti ni postavil v kontekstu pridobivanja podatkov, ki bi bili povezani s potekom predkazenskih ali prekrškovnih postopkov. Prav tako tudi ni podana izjema iz 2. točke prvega odstavka 6. člena ZDIJZ (varstvo poslovne skrivnosti). Po prvem odstavku 2. člena Zakona o poslovni skrivnosti mora pojem poslovne skrivnosti vsebovati več zahtev in sicer, da gre za skrivnost, ki ni splošno znana ali lahko dosegljiva osebam v krogih, ki se običajno ukvarjajo s to vrsto informacij, da ima tržno vrednost in da je imetnik poslovne skrivnosti v danih okoliščinah razumno ukrepal, da jo ohrani kot skrivnost. Domneva se, da je zahteva iz 3. alineje prvega odstavka 2. člena Zakona o poslovni skrivnosti izpolnjena, če je imetnik poslovne skrivnosti informacijo določil kot poslovno skrivnost v pisni obliki in s tem seznanil vse osebe, ki prihajajo v stik ali se seznanijo s to informacijo. Lokacija nadzorne kamere ne more biti poslovna skrivnost že iz razloga, ker je z Zakonom o varstvu osebnih podatkov določeno, da morajo biti o izvajanju video nadzora posamezniki ustrezno obveščeni. Glede tipa in blagovne znamke kamer pa je tožeča stranka pojasnila, da so poslovna skrivnost zaradi preprečevanja nepooblaščenih, nezakonitih in zlonamernih vdorov v opremo in informacijski sistem. Zagotavljanje učinkovite in vzdržne informacijske varnosti podatkov ni odvisno od javnosti blagovne znamke in tipa kamere, ampak od organizacijskih in tehničnih postopkov in ukrepov, kar pa niti ni predmet zahteve. Poleg tega se na podlagi tretjega odstavka 6. člena ZDIJZ za poslovno skrivnost ne more določiti podatek o porabi javnih sredstev. Tožeča stranka je pravna oseba javnega prava in s tem zavezanec po 1. členu ZDIJZ. Za nakup blaga in storitev za izvajanje teh nalog se porabljajo javna sredstva. Nedvomno so podatki o konkretni blagovni znamki in tipu kamere informacije o porabi javnih sredstev. Gre za informacijo o tem, katere izdelke je organ kupil z

■
—
■

javnimi sredstvi. S podatkom o proizvajalcu kupljenega blaga javnost dejansko dobi informacijo o tem, kakšno blago je organ kupil z javnimi sredstvi. Nadalje tožena stranka tudi ugotavlja, da je javni interes glede razkritja močnejši od javnega interesa ali interesa drugih oseb za omejitve dostopa do zahtevane informacije (drugi odstavek 6. člena ZDIJZ). Državljanke in državljani imajo pravico vedeti, katere in kje v javnem prostoru se nahajajo video-nadzorne kamere, ki nas spremljajo v javnosti.

4. Tožeča stranka v tožbi vztraja pri tem, da gre za izjemo varstva kazenskega pregona iz 6. točke prvega odstavka 6. člena ZDIJZ. Dnevna količina zahtev za vpogled in posredovanje podatkov je velika, tožeča stranka pa ni pristojna za poizvedovanje in sledenje, kaj se s podatki dogaja po tem, ko so ti posredovani organom pregona. Organi pregona takšnih podatkov ne bi mogli pridobiti, če policiji ali državnemu tožilstvu ne bi bila naznanjena storitev prekrškov ali kaznivega dejanja, zato gre za podatke, ki so jih organi pregona zahtevali zaradi pregona storilcev prekrškov ali kaznivih dejanj oziroma v zvezi z njimi. Razkritje zahtevanih podatkov bi škodovalo uspešni izvedbi postopka. Če bi tožeča stranka omogočila dostop do zahtevanih podatkov, bi se s tem povečala možnost hekerskih napadov, saj bi razkritje teh podatkov širši javnosti hekerjem bistveno olajšalo vdor v videonadzorni sistem, kar bi bistveno otežilo ali celo preprečilo uspešno izvedbo dokaznega postopka in posledično uspešen pregon storilcev.
5. Nadalje tožeča stranka tudi vztraja pri izjemi poslovne skrivnosti iz 2. točke prvega odstavka 6. člena ZDIJZ. Glede izjeme od izjeme poslovne skrivnosti, ki izhaja iz tretjega odstavka 6. člena ZDIJZ (poraba javnih sredstev) tožeča stranka navaja, da temelji na zmotni predpostavki, da je tožeča stranka neposredna uporabnica javnih sredstev. Res sicer upravlja z varnostnimi kamerami, vendar pa te niso v lasti tožeče stranke, ampak so v lasti Mestne občine Ljubljana. Porabnica javnih sredstev tako ni tožeča stranka, ampak Mestna občina Ljubljana, ki je od tožeče stranke ločena pravna oseba. Tožeča stranka nakupa varnostnih kamer nikoli ni opravila in tudi ne more biti porabnica javnih sredstev. Tega pa tožena stranka sploh ni ugotavljala in je bilo zaradi tega dejansko stanje nepopolno ugotovljeno. Poleg tega tožeči stranki ni bila dana možnost, da se izjavi glede nakupa in lastništva kamer. S tem ji je bila kršena pravica do izjave. Tožeča stranka predlaga zaslišanje dveh prič, ki bosta lahko potrdili, da kamere niso v lastništvu tožeče stranke in jih ni kupila. Verjetnost uspešnih vdorov v informacijske sisteme je tolika višja, če so javnosti znani in dostopni podatki o blagovni znamki in tipu kamer.
6. Tožeča stranka tudi nasprotuje temu, da je javni interes glede razkritja močnejši od javnega interesa ali interesa drugih oseb za omejitve dostopa do zahtevane informacije. V tem delu je izpodbijana odločba pomanjkljivo obrazložena. Z ničemer ni konkretizirana do take mere, da bi jo bilo mogoče vsebinsko preizkusiti. Informacije, ki so predmet zahteve, so za javnost zanimive, ne pa do

te mere, da bi bile tudi v javnem interesu, saj je javni interes kategorija, ki je ožja od splošno zanimivih informacij. Tožeča stranka predlaga, naj sodišče izpodbijano odločbo odpravi in pritožbo prosilca zavrne, podrejeno pa, naj jo odpravi in vrne zadevo toženi stranki v ponovno odločanje. V obeh primerih zahteva tudi povrnitev stroškov postopka, v primeru zamude z zakonskimi zamudnimi obrestmi.

7. Tožena stranka v odgovoru na tožbo navaja, da organ, ki je zavezan za dostop do informacij javnega značaja, ne more in ne sme zavrniti zahteve, če ne izkaže, da je v teku konkreten (pred)kazenski ali prekrškovni postopek. Tožeča stranka pa ni pojasnila, kako bi prosilec zahtevane podatke sploh povezal s katerimkoli konkretnim kazenskim postopkom in je nemogoče razumno utemeljiti, zakaj bi razkritje zahtevanih podatkov škodovalo uspešni izvedbi teh postopkov. Sklicevanje na grožnjo hekerskih napadov je laično in nezadostno obrazloženo. Tožeča stranka dejstva, da gre pri nakupu nadzornih kamer za porabo javnih sredstev, niti ne prepreka, saj je sama zapisala, da niso v njeni lasti, ampak v lasti Mestne občine Ljubljana, ki pa je tudi porabnica javnih sredstev v zvezi z nakupom oziroma lastništvom kamer. Porabo javnih sredstev je s tem tožeča stranka celo potrdila. Glede obstoja prevladujočega interesa javnosti pa je tožena stranka v odločbi povzela pritožbene navedbe, da se v času družbe nadzora vloga videonadzornih sistemov večkrat omenja kot enega glavnih virov izgradnje podatkovnih baz, s katerimi posamezne interesne skupine izvajajo nadzor nad splošno populacijo. Pomembno je, da imajo meščani Ljubljane pregled nad implementacijo tehnologij nadzora v javnem prostoru. Tožena stranka se je opredelila do vseh izjem, ki jih je podala tožeča stranka v prvostopenjski odločbi in ni prepoznala nobenih drugih izjem. Tožena stranka predlaga, naj sodišče tožbo zavrne.
8. Tožeča stranka v pripravljalni vlogi navaja, da nima nobenih zakonskih ali drugih pooblastil za izkazovanje dejstva, da je v teku kateri od prekrškovnih ali (pred)kazenskih postopkov, ker je to izključno v pristojnosti organov pregona. Dejstvo, da ne ve, za kakšen postopek so bili pridobljeni posnetki, ne more izničiti njene dolžnosti, da posredovanje podatkov zavrne iz razloga varstva kazenskega pregona. Glede porabe javnih sredstev pa je tožena stranka brez ugotavljanja relevantnih dejstev predpostavila, da so bile kamere kupljene s strani tožeče stranke. Argumentacija tožene stranke predstavlja nedopustno trditveno novoto. Vztraja tudi pri stališču, da je tožena stranka pomanjkljivo obrazložila prevladujoč javni interes.
9. Sodišče je v postopek pritegnilo tudi prosilca kot stranko z interesom, ki pa na tožbo ni odgovoril.

K točki I izreka:

10. Tožba ni utemeljena.

11. Sodišče ugotavlja, da med strankami ni sporno, da zahtevani podatki, to so podatki o lokaciji kamer in podatki o proizvajalcu in tipu kamer, obstajajo in da so v zvezi z delovnim področjem tožeče stranke ter tako izpolnjujejo osnovne pogoje za obstoj informacije javnega značaja.
12. Nadalje sodišče ugotavlja, da tožeča stranka v tožbi ne zatrjuje več obstoja izjeme varstva osebnih podatkov (3. točka prvega odstavka 6. člena ZDIJZ), tako da je med strankami sporno le še vprašanje, ali sta podani izjemi iz 2. in 6. točke prvega odstavka 6. člena ZDIJZ. ZDIJZ v 2. točki prvega odstavka 6. člena določa, da organ prosilcu zavrne dostop do zahtevane informacije, če se zahteva nanaša na podatek, ki je opredeljen kot poslovna skrivnost v skladu z zakonom, ki ureja gospodarske družbe, pri čemer je treba upoštevati tudi določilo 1. alineje tretjega odstavka 6. člena ZDIJZ, ki med drugim določa, da se dostop do zahtevane informacije dovoli ne glede na izjemo poslovne skrivnosti, če gre za podatke o porabi javnih sredstev. V 6. točki prvega odstavka 6. člena ZDIJZ pa je določeno, da organ prosilcu zavrne dostop do zahtevane informacije, če se zahteva nanaša na podatek, ki je bil pridobljen ali sestavljen zaradi kazenskega pregona ali v zvezi z njim, ali postopka s prekrški in bi njegovo razkritje škodovalo njegovi izvedbi.
13. Glede neobstoja izjem iz 2. in 6. točke prvega odstavka 6. člena ZDIJZ se sodišče v celoti pridružuje razlogom v izpodbijani odločbi, zato skladno z drugim odstavkom 71. člena Zakona o upravnem sporu (v nadaljevanju ZUS-1) ne bo ponavljalo razlogov za odločitev, ampak se sklicuje na razloge, navedene v izpodbijani odločbi. Sodišče zgolj poudarja, da je tožena stranka pravilno ugotovila, da navedba tožeče stranke, da prejme povprečno dnevno 5 – 10 zahtev organov pregona za vpogled v predmetno evidenco in za posredovanje posnetkov, ne zadostuje za sklep, da so zahtevani podatki, to je blagovna znamka, tip in lokacija kamer, podatki, ki so pridobljeni ali sestavljeni zaradi kazenskega pregona ali v zvezi z njim, prosilec pa svoje zahteve niti ni postavil v kontekstu pridobivanja podatkov, ki bi bili povezani s potekom predkazenskih ali prekrškovnih postopkov. Prav tako je bilo pravilno ugotovljeno, da ni podana izjema iz 2. točke prvega odstavka 6. člena ZDIJZ, saj lokacija nadzorne kamere ne more biti poslovna skrivnost že iz razloga, ker je z Zakonom o varstvu osebnih podatkov določeno, da morajo biti o izvajanju video nadzora posamezniki ustrezno obveščeni. Pravilno je bilo ugotovljeno, da zagotavljanje učinkovite in vzdržne informacijske varnosti podatkov ni odvisno od javnosti blagovne znamke in tipa kamere, ampak od organizacijskih in tehničnih postopkov in ukrepov, kar pa niti ni predmet zahteve.
14. Sodišče se ne strinja s tožbeno navedbo o tem, da je podana izjema varstva kazenskega pregona iz 6. točke prvega odstavka 6. člena ZDIJZ zato, ker lahko pristojni organi v primeru naznanjanja storitve prekrška oziroma kaznivega dejanja vpogledujejo v posnetke kamer. Prav tako ni utemeljeno tožbeno

navajanje, da če bi se prosilec omogočil dostop do podatkov o blagovni znamki in modelu kamer, bi se s tem povečala možnost hekerskih napadov, kar bi lahko otežilo ali celo preprečilo uspešno izvedbo prekrškovnega ali kazenskega postopka. Gre zgolj za hipotetično in nekonkritizirano navedbo in ji že iz tega razloga v tem delu ni možno slediti, poleg tega pa prosilec ni zahteval, da bi se mu posredovali posnetki videonadzornih kamer, ampak zgolj to, na katerih lokacijah so postavljene, kar mora biti celo javno dostopen podatek, zahteval pa je zgolj podatek o tipu in blagovni znamki kamer, kar pa samo po sebi nima nobene povezave s prekrškovnim ali kazenskim postopkom.

15. Tožeča stranka v tožbi tudi navaja, da sredstva za nakup kamer in lastništvo kamer nista njena, ampak so kamere kupljene iz sredstev Mestne občine Ljubljana in so tudi last Mestne občine Ljubljana. S tem v zvezi toženi stranki očita, da tega v upravnem postopku ni ugotavljala in da je zaradi tega dejansko stanje nepopolno ugotovljeno. Sodišče ugotavlja, da tožena stranka v odgovoru na tožbo ne prereka navedbe tožeče stranke v tožbi, da so kamere kupljene iz sredstev Mestne občine Ljubljana, prav tako pa temu ne oporeka prosilec, ki na tožbo ni odgovoril. Torej gre za neprerekano dejstvo, ki ga v skladu s prvim odstavkom 214. člena Zakona o pravnem postopku ni treba dokazovati. Iz navedenega razloga tudi ni potrebno posebej zasliševati prič, ki bi to potrjevale, kot je to predlagala tožeča stranka v tožbi. Še vedno pa obstaja dejstvo, da so kamere kupljene iz javnih sredstev, torej iz sredstev Mestne občine Ljubljana, zato je obstoj izjeme iz 1. alineje tretjega odstavka 6. člena ZDIJZ še vedno podan in zgolj okoliščina, da tožena stranka nakupa in lastništva kamer v upravnem postopku ni ugotovila, zaradi tega ne more vplivati na pravilnost odločitve tožene stranke. Po presoji sodišča bi bilo treba dostop do zahtevanih podatkov dovoliti tudi, če bi dejansko šlo za izjemo poslovne skrivnosti iz 2. točke prvega odstavka 6. člena ZDIJZ, ker so kamere kupljene iz javnih sredstev. Ker je po ugotovitvi sodišča poraba javnih sredstev neprerekano dejstvo, je zato povsem irelevantno, ali je imela tožeča stranka možnost se do tega izjaviti. Na pravilnost odločitve to nima nikakršnega vpliva.
16. Tožeča stranka očita toženi stranki tudi pomanjkljivo obrazložitev odločbe v delu, ki se nanaša na obrazložitev prevladujočega javnega interesa nad interesom glede omejitve dostopa (drugi odstavek 6. člena ZDIJZ). Sodišče se sicer strinja s tožečo stranko, da je izpodbijana odločba v tem delu pomanjkljivo obrazložena, saj so pritožbene navedbe sicer povzete, pod tč. 4 obrazložitve odločbe pa se tožena stranka zgolj sklicuje na argumente prosilca kot pritožnika in navaja le to, da imajo državljanke in državljani pravico vedeti, katere in kje v javnem prostoru se nahajajo videonadzorne kamere, ki nas spremljajo v javnosti. Vendar pa tudi to ne more vplivati na pravilnost odločitve tožene stranke, da je treba zahtevane podatke posredovati prosilcu. Po mnenju sodišča toženi stranki prevladujočega javnega interesa glede razkritja nad interesom, da se dostop omeji, sploh ne bi bilo treba presojati, saj taka presoja pride v poštev le v primeru, če se ugotovi, da

je katera od izjem podana, tožena stranka pa je sama ugotovila, da ni podana nobena od izjem. Zaradi tega so navedbe strank v zvezi s tem po mnenju sodišča povsem irelevantne, ker ne morejo vplivati na pravilnost odločitve tožene stranke.

17. Ker je iz zgoraj navedenih razlogov odločitev tožene stranke pravilna, je sodišče na podlagi prvega odstavka 36. člena ZUS-1 tožbo zavrnilo
18. Sodišče je v navedeni zadevi odločilo brez glavne obravnave, ker je ugotovilo, da tista pravno relevantna dejstva, na katerih temelji izpodbijani akt, niso sporna. Ni namreč sporen obstoj podatkov o lokacijah ter tipu in znamkah kamer, sporna je le pravna presoja, ali so ti podatki informacije javnega značaja. Prav tako je sodišče že pojasnilo, da je v tem upravnem sporu med strankami neprerekano dejstvo, da so bile kamere kupljene iz sredstev Mestne občine Ljubljana. Torej je sporna izključno pravna presoja, to pa je, ali zahtevani podatki predstavljajo katero od izjem iz 6. člena ZDIJZ. V primeru, ko pravno relevantna dejstva niso sporna, pa daje ZUS-1 v prvem odstavku 59. člena izrecno pooblastilo sodišču, da lahko odloči tudi brez glavne obravnave.

K točki II izreka:

19. Sodišče ni ugodilo zahtevi tožeče stranke za povrnitev stroškov postopka, ker skladno z četrtim odstavkom 25. člena ZUS-1 trpi vsaka stranka svoje stroške, če sodišče tožbo zavrne.

PRAVNI POUK:

Pritožba zoper to sodbo ni dovoljena (prvi odstavek 73. člena ZUS-1).

Ljubljana, 29. januar 2024

Višji sodnik svétnik:

dr. Damjan Gantar, l.r.

Ta prepis je soglasen z izvornikom
Podpis pristojne sodne osebe: